

Vršovice 9.5.2010

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, milé děti, milí přátelé, vítám vás všechny na společných bohoslužbách v neděli nazvané Rogate, modlete se, ujištěním, že Bůh, bohatý v milosrdenství, z velké lásky, již si nás zamiloval, probudil nás k životu spolu s Kristem, aby se nadcházejícím věkům prokázalo, jak nesmírné bohatství milosti je v Jeho dobrotě k nám v Kristu Ježíši.

Amen.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Pojdte, slyšte, všichni bohobojní, budu vám vyprávět, co mi Bůh prokázal.

Ž 66,16

Píseň: 116 sl.1-3.8-9

Modlitba: Pane Bože, chceme moc poděkovat za dnešní pozvání. Děkujeme, že znovu vstupuješ do našich životů, do vzpomínek na radost i bolest ve chvílích, kdy se ohlížíme za událostmi konce světové války. Děkujeme, že nám dáváš rozpoznat svou milost a věrnost člověku, i když my sami si uvědomujeme, jak na Tvou milost a věrnost zapomínáme a ztrácíme se ve zmatcích tohoto světa.

Prosíme, aby dnes jasně zaznělo slovo Tvého evangelia. Aby zvěst o Ježíši z Nazareta, o tom ukřižovaném a vzkříšeném, zvěst o smyslu a budoucnosti jeho cesty odpuštění a smíření, našla cestu do srdcí nás, kteří jsme v této modlitebně i do srdcí hledajících lidí na celém světě. Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá:

Čtení: Mk 2,1-5

Píseň: 436

Text: Ex 2,23-25

Haleluja. Když ve svém soužení úpěli k Hospodinu, vytrhl je z tísně.

Haleluja.

Ž 107,6

V těchto dnech si připomínáme radost i bolest. Kopec strašné války, radost a naději, ale i vzpomínky na ty, kdo nepřežili a na nová zvěrstva způsobená lidmi. Intenzivně jsem si to uvědomil při sledování dokumentu o švédském diplomatovi v Budapešti, Raoulovi Wallenbergovi, který během války zachránil stovky Židů. Tento statečný člověk byl vzápětí po

osvobození zatčen sovětskou tajnou službou a přes naléhání rodiny a veřejnosti sovětské úřady odmítaly i jen připustit, že by byl zatčen. O jeho osudu se můžeme jen dohadovat z kusých výpovědí spoluvězňů. Na základě takových příběhů z minulosti i ze současnosti si uvědomujeme, že v člověku se neskrývá pouze mnoho krásného, ale i mnoho zlého. A právě v těchto dnech si to připomínáme velice intenzivně.

A trápí nás otázka, jak se s tím naučit zacházet. Uvědomujeme si, jak je toto napětí velice náročné unést a jak často způsobuje rezignaci a nenávist. Hledáme odpověď jako křesťané, hledáme odpověď jako rodiče, protože nechceme, aby naše děti sklouzly do propasti nenávisti či rezignace. Hledáme svědectví, jak žít ve vděčnosti s vědomím, že žijeme život, který nám dal Pán Bůh. Odpověď na otázku, kde my jako křesťané vidíme zdroj síly k tomu, abychom do svého života dokázali pustit bolest, vnímali ji a odpovídali na ni. Abychom ji nepotlačovali. Kde vidíme zdroj lásky v tomto světě i tam, kde vládne nenávist, sobectví a smrt. Kde vidíme zdroj nejhlubšího humanismu.

A tak se obrátme k biblickému svědkovi, abychom se poradili a nechali nasměrovat. Nacházíme Boží lid uprostřed životních pravidel, která ubližují, která jsou nespravedlivá. První věc, kterou si smíme uvědomit, je fakt, že tak to být nemá. Toto není stav, který bychom měli vnímat jako správný, stav, před kterým bychom měli zavírat oči. Biblický svědek jej popisuje jako otroctví, jako převrácení Božího daru života pro člověka. Ale přitom jakoby se nedalo nic dělat. Jakoby tento stav byl na věky. Cestu násilí, cestu nenávisti, řetězení toho, co je u moci - to biblický svědek odmítá. Mojžíšův pokus o násilnou pomoc selhává. Jakoby zbývá pouze vzdychání a úpění, volání o pomoc, křik a výčitky. Modlitba. Právě dnešní neděle je svědectvím o cestě, kterou modlitba nabízí - neděle Rogate, modlete se. Je omylem způsobeným nepozorným čtením Písma vidět v modlitbě pouze stav tichého soustředění. Vidím modlitbu jako obraz Pláč Jeremjášův od Miroslava Rady. Jsou v něm slzy, je v něm křik a není v něm rezignace. A právě tohoto volání je Bible plná. Ukazuje nesmířenost s nespravedlností, touhu po životě podle jiných pravidel, než těch, která jsou tu tak pokřiveně nastavena. A jistotu, že je ke komu volat. I to si ostatně uvědomíme při prohlížení obrazu Pláče Jeremjášova. A tady přichází zásadní vyznání - Bůh není pouze dárce života, jakýsi první hybatel našich životů. On naslouchá člověku, komunikuje s ním. „Slyšel volání a přiznal se ke svému lidu.“ To je první věc, na kterou

bychom měli pamatovat a svědčit o ní. Nemusíme a nemáme se smířit s bolestí, s nespravedlností, s nelidskostí. Nemáme je vytěsnit, ale smíme přijmout napětí, které přinášejí, do svého života. Máme mít odvahu pouštět si do života příběhy, které jsou těžké a zraňují nás. Musíme se učit vyrovnávat se s příběhy plnými života a bolesti, abychom mohli být pomoci. Vyrovnat se se životem s jeho krásou, ale i bolestí. A předat vyznání biblického svědka - je třeba volat, křičet, úpět - všechno, jen ne rezignovat a mlčet. Protože Hospodin slyší a odpovídá.

My dobře víme, že se může stát, že to nedokážeme. Že bolest ochromí lidský život. Že do něj vnese nenávist, relativismus, rezignaci, lhostejnost, strach. Setkáváme se s tím a setkáváme se s tím často. Augustin o tomto stavu mluvil jako o nedostatku dobra v lidském životě. Jako o vzdálení se od zdroje života. A náš příběh z evangelia, podtrhuje naše vyznání, že jediným lékem na toto životní ochromení, je Ježíš z Nazareta. To je základ naší víry. Vyznáváme, že Bůh Abrahamův, Izákův a Jákobův je dárce života a slyší člověka, který k němu volá. Vyznáváme, že tento Bůh se nám dal poznat v Ježíši Kristu. V jeho svědectví o Božím království, o cestě lásky, odpuštění a smíření, o cestě naděje pro nás, i pro celé stvoření. Vyznáváme, že ve vzkříšení Ježíše z Nazareta vidíme budoucnost pro skutečný život svůj i tohoto světa. Ježíš z Nazareta, Kristus, je Boží odpovědí na lidské volání uprostřed bolesti.

Ovšem my dobře víme, že bolest je někdy tak veliká, že člověk není sám schopen se k této Boží odpovědi přiblížit. Není schopen rozpoznat, že cesta smíření a odpuštění, cesta lásky v tom nejhlubším, náročném smyslu, má v tomto světě budoucnost, naději. Je hodna důvěry, víry. Tady se objevuje tragédie konkrétního člověka. A tak se právě dnes, v neděli nazvané Rogate, modlete se, před námi otevírá příběh přátel, kteří přinášejí svého nemocného druha k Ježíši z Nazareta, zdroji naděje. Modlitba není soukromou záležitostí. Přátelé věděli o naději, která byla pro jejich kamaráda nedostupná, směli poznat, kde je zdroj síly k překonání ochromení člověka. I my o ni víme. A proto můžeme být těmi, kteří vnímají bolest druhých a pouštějí si ji do života, slyší volání a sami volají. Protože my víme o modlitbě. V ní jsme se směli a smíme setkávat se svědectvím o tom, že Pán Bůh slyší a odpovídá, vstupuje do lidského života v Ježíši z Nazareta, Spasiteli, Kristu. V něm nabízí svůj život. Zdroj života. A tak se modlitba stává základem pomoci člověku. Díky ní můžeme být těmi, kdo ukazují ke zdroji života a nosí k němu

nemocné, hledající, rozbolavělé. V síle modlitby, v síle onoho křiku a volání, ale i ztišení se můžeme namáhat, prodírat se vším, co brání přístupu k té zvláštní, jediné, živé naději, kterou člověk v tomto světě má. Protože jsme směli poznat a stále je nám dáno poznávat, že Boží moc v Ježíši Kristu, v tom Vzkříšeném, v tom, ve kterém je budoucnost, překonala a překonává ochrnutí člověka i celého stvoření. Amen.

Píseň: 648 Kristus je má síla i spasení

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímluvy, díkůvzdání za všechny lidi, za vládcy a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti. To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu. Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny, jako svědectví v určený čas. 1 Tm 2,1-6

Požehnání: A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši. Amen.

Píseň: 485 Král věčný nás požehnej